

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/1/2019
Identifikačné číslo spisu: 5113228723
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5113228723.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Mestské kultúrno-športové stredisko, príspevková organizácia, so sídlom Litovelská 871, 024 01 Kysucké Nové Mesto, IČO: 35 994 061, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom Vojtecha Tvrdého 17, 010 01 Žilina, IČO: 36 436 640, proti žalovanému: H. O., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom H. XXXX/X, XXX XX O. A. P., podnikajúci ako podnikateľ - fyzická osoba pod obchodným menom Radoslav Koreňčík, s miestom podnikania Revolučná 1171/4, 024 04 Kysucké Nové Mesto, IČO: 43 726 909, v konaní o zaplatenie 5.153,89 Eur s príslušenstvom a o vzájomnom návrhu žalovaného na zaplatenie sumy 33.193,92 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. apríla 2018, č. k. 13Cob/182/2017-398, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 11. októbra 2016, č. k. 19Cb/37/2014-342 v spojení s opravným uznesením č. k. 19Cb/37/2014-385 zo dňa 2. augusta 2017 rozhodol o vylúčení na samostatné konanie vzájomný návrh žalovaného na zaplatenie sumy 28.040,03 Eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 28.040,03 Eur od 31.8.2015 do zaplatenia a na zaplatenie náhrady trov konania o vzájomnom návrhu žalovaného (výrok I.). Samostatným výrokom II. konanie zastavil v časti prevyšujúcej právo žalobcu na zaplatenie sumy 3.759,84 Eur spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.259,84 Eur od 1.9.2013 do 30.6.2014 a spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 3.759,84 Eur od 1.7.2014 až do zaplatenia. Podľa výroku III. bolo rozhodnuté, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.759,84 Eur spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.259,84 Eur od 1.9.2013 do 30.6.2014 a spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 3.759 84 Eur od 1.7.2014 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že medzi stranami sporu neboli sporné

skutkové okolnosti uzavretej zmluvy o nájme nebytových priestorov z 15.9.2007 medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom, uzatvorenie Dodatku č. 1 k tejto zmluve z 18.12.2007, ukončenie nájomného vzťahu výpoveďou žalobcu z 15.8.2013 ku dňu 31.8.2013, uzatvorenie zmluvy o kúpe podniku medzi predávajúcim Alenou Paršovou a kupujúcim - žalovaným z 13.9.2007, vrátane zápisu o prevzatí majetku podniku.

3. Uviedol, že žalovaný uplatnil podaním zo dňa 31.8.2015, podľa názoru okresného súdu, kompenzačnú námietku a súčasne aj vzájomný návrh, ktorej základom bola pohľadávka žalovaného proti žalobcovi z titulu zhodnotenia predmetu nájmu, a to prenajatého nebytového priestoru za čas trvania zmluvy v dôsledku realizácie stavebných prác a rekonštrukčných prác na tomto predmete nájmu žalovaným. Udelenie súhlasu so zmenou predmetu nájmu - stavebnou úpravou alebo rekonštrukciou žalovaný v konaní tvrdil, avšak spoľahlivo nepreukázal. Žalovaný v konaní ani netvrdil a ani nepreukázal, aký bol konkrétny stav predmetu nájmu pri začatí nájmu a z rovnakých dôvodov nebola preukázaná výška žalovaným vznesenej kompenzačnej námietky. Okresný súd konštatoval nedôvodnosť procesnej obrany žalovaného - kompenzačnej námietky, a preto žalobe vyhovel tak, ako vyplynulo z výroku III. rozsudku okresného súdu a zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 3.750,84 Eur ako právo na zaplatenie nájomného. So splnením tohto záväzku sa žalovaný dostal do omeškania, na základe čoho bol žalobcovi priznaný úrok z omeškania v zákonnej sadzbe podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Vzájomný návrh vo výške 28.040,03 Eur s príslušenstvom vylúčil na samostatné konanie.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým uznesením zo dňa 18. apríla 2018, č. k. 13Cob/182/2017-398, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým okresný súd vylúčil na samostatné konanie vzájomný návrh žalovaného na zaplatenie sumy 28.040,03 Eur s príslušenstvom a trovy konania o vzájomnom návrhu, vo výroku III., ktorým je uložená povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 3.759,84 Eur s príslušenstvom a vo výroku IV., ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Odvolací súd skonštatoval, že pohľadávka žalobcu v sume 3.759,84 Eur spolu s príslušenstvom, nebola žalovaným rozporovaná a predstavovala žalobcom uplatňované právo na zaplatenie nájomného za prenajatý nebytový priestor. Vo vzťahu k tejto pohľadávke žalobcu uplatnil žalovaný vzájomný návrh, keď mal za to, že na jeho strane je existujúca pohľadávka voči žalobcovi vo výške 33.193,92 Eur, ktorá predstavuje zhodnotenie predmetu nájmu. Odvolací súd dospel k záveru, že postup okresného súdu s vyhodnotením tohto vzájomného návrhu však už nebol správny, a to jeho rozdelením na započítací prejav žalovaného ako obranu žalovaného a časť uplatnenej vzájomnej žaloby žalovaným, ako vzájomný návrh, ktorého časť, a to o zaplatenie 28.040,03 Eur bola vylúčená na samostatné konanie.

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ zastáva názor, že odvolacie konanie je postihnuté vadou podľa ust. § 420 písm. f/ CSP. Túto vadu dovolateľ vidí v tom, že odvolací súd uložil povinnosť súdu prvej inštancie, aby nárok žalovaného na zaplatenie sumy 33.193,92 EUR uplatnený v konaní vzájomnou žalobou vylúčil na samostatné konanie a neurčil, že nárok uplatnený žalovaným vzájomnou žalobou spolu s nárokom žalobcu majú byť prejednané v rámci jedného konania. Dovolateľ uviedol, že je nepochybné, že sa spor týka tých istých strán, v oboch prípadoch sa jedná o peňažnú pohľadávku, ktorú si navyše žalovaný voči pohľadávke žalobcu započítava a je hospodárne, aby súd v merite veci rozhodol v tomto konaní. Ďalej namietal, že odvolací súd sa nezaoberal námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonal žalovaným navrhované dôkazy a súd nesprávne aplikoval § 667 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého by žalovanému nesvedčilo právo na zaplatenie uplatnenej protihodnoty.

7. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca s tým, že podľa neho dovolanie je síce textovo rozsiahle, avšak bezobsažné a nezrozumiteľné a má slúžiť len na vyvolanie prierahov v konaní. Dovolanie považuje za neprípustné a nedôvodné a navrhol dovolanie odmietnuť.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. §

443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ CSP).

9. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

10. Podľa ust. § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa ust. § 440 CSP, Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). V danom prípade žalovaný namieta, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

12. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

13. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení.

14. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

15. Žalovaný dovolaním napadol uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

16. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého (kasačné, procesné) uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí. V dôsledku kasácie rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje. Tieto právne náhlady (viď 16.), sú zastávané aj v odbornej právnickej literatúre (viď publikáciu Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016. str. 1354 a 1355 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2017 sp. zn. 3Cdo/236/2016 uverejnené v Zbierke rozhodnutí NS SR pod č. 19/2017).

17. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa ust. § 420 písm. f/ CSP procesne prípustné, a preto jeho dovolanie odmietol, podľa ust. § 447 písm. c/ CSP bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľom namietanej procesnej nesprávnosti.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 CSP).

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.